

Proloog

‘Dino, kom hier!’ Geïrriteerd riep ik naar mijn Dobberman Pincher. Ik was aan het hardlopen en had net mijn ritme gevonden en mijn spieren waren warmgelopen. Als ik te lang bleef staan dan kon ik weer opnieuw beginnen. Dino was echter opeens zijwaarts van mij weggelopen. Een beetje dribbelend op dezelfde plek om niet af te koelen, zag ik mijn zwart met bruine hond uit de struiken tevoorschijn komen om er vervolgens met dezelfde vaart weer in te schieten. Luid blaffend, alsof hij mij wilde roepen. ‘*Godver,*’ mompelde ik. ‘Wat was er nou weer?’ Hij zou wel een hol met egeltjes hebben gevonden bedacht ik mij. Ik kende Dino inmiddels wel en bovendien stonden Dobermanns bekend om hun jachtinstinct. Ondanks dat het ras al eeuwenlang was doorgefokt, was Dino een draak als het ging om andere dieren in de natuur. Overal zag hij wel een prooi in; hazen, eenden, maar ook egels behoorden tot zijn favorieten. Hoe vaak hij niet aan kwam lopen met zo’n arm beest in zijn bek, was niet op één hand te tellen. Even dacht ik: ik ren door, hij zoekt het maar uit, dan zou hij vanzelf wel weer achter mij aankomen, maar op dat moment klonk zijn blaf ineens anders. Het leek nu meer op janken. Zou hij pijn hebben? Ik had hem nog nooit zo gehoord. Misschien zat hij wel in een strop. Even raakte ik in paniek. Dino woog zo’n vijftig kilo. Die kon ik

nooit alleen naar de auto brengen. Ik trok een spurt en rende naar de struik waar Dino in was verdwenen. Chagrijnig trok ik mijn nieuwe jas los waarmee ik aan een bramenstruik bleef hangen. Dat ding had een vermogen gekost en nu trok ik er in mijn paniek een winkelhaak in. Ik ontdekte Dino en liep op hem af. In gedachten zag ik een van zijn poten openliggen vanwege het martelvoertuig dat jagers gebruikten. ‘Wat is er man? Wat heb je gevonden?’ Hij begon enthousiast te kwispelen, blij dat hij zijn prooi aan mij kon laten zien. Gelukkig, ging er door me heen, er hangt niks aan zijn poten. Ik duwde met mijn mouwen de bramenstruik verder opzij om te zien waar mijn hond zo van onder de indruk was. Als rechercheur had ik al veel gezien in mijn leven, maar de aanblik van wat ik aantrof, ontnam mij zelfs de adem.

Voor mij lag een jonge, getinte, naakte vrouw met een blank baby'tje in haar armen. Het kind was eveneens naakt en slechts slordig in een smerige katoenen luiert gewikkeld. De vrouw lag in een rare houding op de grond. Dino begon blij om me heen te springen toen ik mij over zijn vondst boog. Ik duwde hem weg en gaf hem het commando te gaan zitten. Dino luisterde gelukkig gelijk en met zijn tong uit zijn bek verwachtte hij van mij dat hij een koekje zou krijgen. De adrenaline schoot door mijn lijf. Ik voelde de doornen van de struik niet meer toen ik ze nog verder opzij duwden. Ik moest er zo snel mogelijk bij om te zien of de vrouw en het kind nog in

leven waren. Voorzichtig voelde ik eerst aan de pols van de vrouw. Haar gezicht en lijf zaten, zover ik kon zien, vol met verwondingen. Haar wenkbrauw was gescheurd en een van haar ogen was opgezwollen. Haar arm zat onder de kleine sneetjes alsof ze met een aardappelschilmes was bewerkt. Ik ontdekte een zwakke pols maar ze leefde nog. Godzijdank! Ik slaakte een zucht van verlichting. Ik vreesde echter voor het leven van de baby. Het kindje lag zo stil en voelde stijf aan toen ik het nekje bevoelde op zoek naar een hartslag. Ik wilde het net naar mij toedraaien toen mijn hand ineens vast werd gepakt. Ik schrok me de pestpleuris. Mijn hart maakte een driedubbele salto. De donkere ogen van de vrouw drongen door tot in mijn ziel. Zachtjes zei ze: 'Help ons!' voor ze haar ogen weer sloot. Met de schrik nog in mijn lijf, draaide ik het kindje naar me toe en zocht naar een pols. Die voelde ik niet, maar het lijfje was nog warm. Mijn hart maakte een sprongetje. Ik had geen minuut later moeten komen. Ik was weliswaar geen dokter maar dit was foute boel. Snel pakte ik mijn mobiel, belde 112 en begon met reanimeren.

